

קונטרס

בעל דמיון

יגלה את גנות האדם המכניס את עצמו בתוך דמיונות
והבלים, וחושב שכל אחד רוצה להתגדל עליו, ומדמה
בדעתו, כאלו כל אחד שונא אותו, כל אחד כפי שטותו
ודמיונו ההורסים את כל חיו הגשמיים והרוחניים גם
יחדיו.

★

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון,

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו,

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי חכמינו

הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

★

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁהַדְמִיּוּנוֹת שֶׁל
הָאָדָם הוֹרְסִים אֶת חַיּוֹ לְגַמְרִי, וַיֵּשׁ
בְּנֵי-אָדָם שְׁפָל-כֶּף נִכְנָסוּ בְּדַמְיוֹנוֹת,
עַד שֶׁנִּדְמָה לָהֶם כְּאִלוּ כָּל אֶחָד
וְאֶחָד רוֹצֵה לְהַרְע לָהֶם, וְהַדְמִיּוֹנוֹת
הָאֵלוּ הוֹרְסִים אֶת הַחַיִּים מִמֶּשׁ. וְצָרִיךְ
הָאָדָם לְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ,
שִׁיזְכֶּה לְהִיּוֹת נָקִי מִכָּל מִיּוֹנֵי דַמְיוֹנוֹת.
(אמרי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תעד)

קונטרס בעל דמיון

א.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, אשר כל הצרות והיסורים, המרירות וההרפתקאות, שהאדם סובל בזה העולם, הוא מצד הדמיון שלו. כי בעל דמיון מדמה תמיד בדעתו, כאלו כל העולם שונא אותו, וכאלו כל אחד הוא יותר גדול ממנו, וכאלו רוצים רק לעשות לו רע, וכל-כך נכנס בדמיונות, עד שפכר קשה להוציאו מזה, ונחלקת בדעתו שטות דמיונותיו, עד שזה ממרר חיו, וסובל יסורים וצרות ממנו ומעצמו, רחמנא לצלן. ובאמת הכל דמיון גדול; ועל-כן, אהובי, אחי היקר! אם אתה רוצה להתחיל לחיות חיים טובים ונעימים, ולהרגיש מתיקות ואור בחייה, הרגל עצמך

לצאת מהדמיונות שלך, ולעולם אל תחשב מאחר
 כלל, רק הכנס את עצמך בהאמונה הקדושה, לידע —
 כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לפל
 אלקות גמור הוא, ואתה וכל העולם בלו רק בידו
 וברשותו יתברך; ועל-כן מה שיך שאחד ירצה להרע
 לך? ! והאמונה הקדושה בו יתברך, תוציא אותך מכל
 הדמיונות שנדבקו בך, וישתנה מצבך לטובה; וזכר
 כלל זה — כי בעל דמיון הוא חולה גדול, וצריך
 לרפואה.

ב.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי לכל אדם יש
 דמיונות, כי הנשמה שבמח מלבשת ומכסית בלבושים
 שונים לבוש בתוך לבוש, עד הלבוש הראשון שהיא
 הלבוש החיצוני לגמרי, וזה נקרא כח הדמיון,
 וכשאדם זוכה לזכך ולטהר את עצמו, ולשוב בתשובה
 שלמה, אזי גם כח המדמה שלו נעשה מזכך, וזוכה
 לחשב ולדמות מחשבות ודמיונות קדושים — בסוד
 ביד הנביאים אדמה (הושע י"ב), אבל מי שעדין פגום,
 אזי הדמיונות שלו הורסים אותו לגמרי, עד שיש בני

אדם, שסובלים מאד מאד מאלו הדמיונות, שהורסים להם את חייהם לגמרי, כי מי שזוכה למחשבות ודמיונות קדושים, והוא תמיד חושב ממנו יתברך, ומדמה את הצורה ליצרה, אזי מרגיש תמיד אלקות על פניו, ולהפוך מי שרחוק מזה, אזי תמיד רק חושב ומדמה שחברו רוצה להרע לו, ומסתכל רק על המרידות והחשף שבעולם, עד שנהרס לגמרי מרב עקמומיות וקשיות שיש לו עליו, על הקדוש ברוך הוא ועל אחרים; ועל-כן מי שרוצה לחיות חיים טובים ונעימים, ולזכות לקדש ולטהר את עצמו, עליו להרגיל עצמו לחשב מחשבות טובות, ולדמות צורה ליצרה, לחפש תמיד אחריו יתברך, ולידע — כי אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ומרב התפללותו בו יתברך, יזכה באמת סוף כל סוף להגיע אל זה; אשרי הזוכה לברח תמיד רק אליו יתברך, ואז טוב לו תמיד!

ג.

אהובי, אחי היקר! ראה להוציא את עצמך מכל מיני דמיונות, אשר הורסים את בריאותך, ואת עצבך.

תתחיל לחיות עם המציאות, ותשתדל להמתיק את כל הדינים והמרירות והצרות שעוברים עליך ביום הזה דוקא, מה ולמה לך להתבלבל מיום המחרת, אשר אינך בטוח אליו, וכן מה לך למרר חייך מאיזה אדם שאינו עומד עכשו לפניך, רק אתה מדמה בדעתך, כאלו ההוא יכול לעשות לך רעה, וינעשה לך רעה, יותר טוב לך להתחיל לחיות עם המציאות שביום הזה ובמקום הזה, ועם בני אדם הנמצאים עמה עמה, העקר אל תבלבל עצמך — לא מהעבר, ולא מהעתיד, ולא משום דבר, ואל זה תזכה דוקא אם תוציא את עצמך מכל מיני דמיונות והזיות שרק עוברים בראשך ובמחשבתך, ובזה שתתחיל לחיות עם המציאות, יהיה נקל לך לקבל הכל, ותתחיל לחיות חיים מישבים, ותהיה בן חורין לגמרי.

ד.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי כל מה שעובר עליך ברוחניות ובגשמיות, הכל מפני שאינך זוכה לישוב דעתך מכל מה שעובר עליך, ואתה חי בדמיונות, ומדמה בדעתך כאלו כף היית צריך להתנהג

בעל דמיון

רכז

וכו', וכן אדם זה לרעתך מכון וכו', וכן מפני שאינך
מישב דעתך היטב, ואינך מנתח היטב את בעיותיך,
נדמה לך כאלו את הבעיות שלך אי אפשר לפתור כלל
וכו', ובאמת הכל רק דמיון גדול, כי מי שזוכה לבוא
אל הדעת האמת, ויודע, אשר אין שום מציאות
בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ודבר
גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו כלל, רק בהשגחת
המאציל העליון, על-ידי-זה תזכה לצאת מכל מיני
דמיונות שהורסים את האדם לגמרי, ועליך לדעת,
אשר כל מה שתזכה להכניס בך אמונה פשוטה בו
יתברך, ותדע בידיעה מחלטת, כי הוא יתברך מנהיג
את עולמו בהשגחה נפלאה ונוראה מאד, אשר
באמונה וידיעה זו כבר לא שיהיה להיות בעל דמיון, כי
מה יעשה לי אדם מבלעדי הקדוש ברוך הוא, ועל-כן
איני מתפחד משום דבר ומשום בריה שבְעוֹלָם כָּלֵל,
יהיה איך שיהיה, ויהיה מה שיהיה, תמיד אני יודע,
אשר בכל פרט ופרט מעניני יד הוי"ה באמצע, והכל
ברצונו יתברך.

ה.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, שרוב הצרות שהאדם סובל – הן מעצמו והן מאחרים, מכל שכן הצרות שסובל כשמתבך במחלקת, הן רק מצד הדמיונות – שמדמה בדעתו כאלו פונת חברו היתה בשביל כך... או בשביל כך... ומעלה בדעתו כל מיני חזיונות של שוא ודמיונות של הכל וכך נתרקמים במחו ודעתו כל מיני הבלי הבלים, וזה גורם לו שיצא לריב עם חברו, או מצער עצמו בצער חנם, והכל מצד הדמיונות; ועל-כן אם אתה רוצה להתחיל לחיות חיים טובים, ערבים ומתקים, ולהיות איש שלום, ראה לצאת מדמיונות, ואל תהיה בעל דמיון, וראה להסתכל תמיד רק אליו יתברך, אשר רק הוא מציאותי ואין בלעדיו מציאות כלל, והוא יתברך מחיה ומנהיג את כל הבריאה כלה, והכל בידו.

ו.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, פי הדמיון הורג את האדם בגשמיות וברוחניות, ובפריטיות כשהדבר

בעל דמיון

רכט

נוגע לגבי חברו, זה הורס את בריאות גופו לגמרי, וגם פוגם ועוקר את נפשו משרשו, כי כל בעל דמיון מדמה בדמיונו כאלו חברו רוצה לעשות לו איזו רעה או איזה עול, ובזה שמכניס בעצמו כל-כף דמיונות השקר, על-ידי-זה מרגיש ממש איך שחברו רוצה להרע לו, ומרב עצבים ומתחים, שעוברים עליו, גופו רועד, (מרב עצבנות) ואוכל את עצמו חי, וכן ברוחניות כבר אין לו מח וכח — לא ללמד ולא להתפלל ולא לקיים איזו מצוה בשמחה — מרב פחדים ומתחים שעוברים עליו, והוא בכעס ובמרירות, ומסתובב וחושב מחשבות — איך להרס ולנקם בחברו, ובאמת הכל רק דמיון גדול, כי לחברו אין שום פונה להרע לו, ואפלו אינו חושב עליו כלל, רק הולך בתמו, וכל זה העצבים והמתחים והדמיונות שלו, ועל-כן ראה אהובי, אחי, מה לפניך, ואל תהיה בעל דמיון כלל, רק הרגל עצמה לדבק בו יתברך, ותהיה רגיל לדבר עמו יתברך בתמימות ובפשטות גמור, כאשר ידבר איש אל רעהו, ובטח בו יתברך, אשר בודאי לא יעזב אותך, כי "הבוטח בהוי"ה חסד יסובבנו", ויזכה להצליח תמיד ברוחני ובגשמי.

ז.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי בלח המחשבה יש גם פח המדמה, הינו הלבוש החיצוני ביותר של המחשבה נקרא — פח המדמה, ואם האדם זוכה לבררו ולזככו, אז יכול לזכות על-ידי פח המדמה שלו עד מדרגת הנבואה ממש, כמו שכתוב "ביד הנביאים אדמה" (הושע י"ב), כי כשאדם מרגיל עצמו לדמות לעצמו תמיד אמתת מציאותו יתברר, ותמיד חושב ומדמה איך שהכל לכל אלקות גמור הוא, ואין שום מציאות בלעדיו יתברר כלל, והכל מה שנעשה בעולם, הכל ממנו יתברר בהשגחה פרטי פרטית, אז כפי שזוכה להכניס את עצמו במחשבות אלו, אף שבתחלה הכל עדין בדמיון אצלו, אף-על-פי-כן סוף כל סוף אם יזכה לדמות לעצמו דבר זה, אז יזכה לראות צורות עליונות, ויהיה דבוק בחי החיים, עד שיזכה ליחד יחודים קדושים, ולקרב וליחד את העולמות יחד, וימשיך על עצמו שפע גלוי אלקות, ויבין וישפיל מה שאין לבעל שכל פשוט להשפילו, לא כן אם, חס ושלום יכניס בדעתו דמיונות של הכל — כאלו זה רוצה להזיקו... או זה רוצה להצר לו... או זה רוצה

לקחת ממנו משהו... או, חס ושלום, כשיפל עוד יותר, ויתחיל לדמות לעצמו הרהורי נאוף, רעיונות מתעבים וכפירות ואפיקורסות, שאז בודאי יפל יותר ויותר בבאר שחת, וישבר כחרס הנשבר, עד שיכול לפל בפח כזה, שלא תהיה לו תקומה; על-כן ראה, אהובי, אחי, לצאת מהדמיונות ההבל שלך, ואל תתחיל לחשב כלל מעסקי העולם הזה — הן מהרהורי נאוף, והן מהרהורי עבודה זרה, והן מבני אדם, הרגל עצמך לחשב תמיד רק ממנו יתברך, ותהיה בעל דמיון דקדושה, ותמיד תחשב ותדמה לעצמך איך שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, וכל העולם מסבב באורו יתברך, והאור מסבב אותו, ואתה נמצא בתוך האור, וכל מה שתכניס את עצמך במחשבות ודמיונות אלו, יותר תזכה להזדכך ולהטהר, עד שמרב האור שתמשיך עליך, תבטל ממך כל מיני הרהורים רעים — הן של נאוף, והן של כפירות, והן דמיונות אחרים, שכבר נלפדת בהם מימי קטנותך, ותזכה לצאת מכל זה, ותזכה להגיע אל מדרגות עליונות וגבוהות מאוד, העקר חזק ואמץ עד מאוד, ואל תהיה שבור מכל מה שכבר עבר עליך עד עכשו — שנפלת ונכשלת כבר במה שנכשלת

וְנִתְלַכְלַכְתָּ עַד מְאֹד, כִּי הַדְּמִיוֹן דִּקְדוּשָׁה יוֹצִיא אוֹתָךְ מִכָּל מִינֵי רָעוֹת שְׁבָעוּלָם; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה לְהִיּוֹת בְּעַל דְּמִיוֹן דִּקְדוּשָׁה — לְדַמּוֹת לְעֲצָמוֹ שֶׁהַכֹּל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא.

ח.

צָרִיךְ שְׁתִּשְׁכַּח, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר, כִּי עַל-פִּי רַב כָּל צְרוּתֶיךָ, מֵה שְׁאַתָּה סוּבֵל, הַכֹּל בָּא מִצֵּד הַדְּמִיוֹנוֹת שְׁלָךְ, כִּי אַתָּה מְדַמָּה לְעֲצָמְךָ כְּאִלוֹ הֵהוּא כִּי לְעֲשׂוֹת מַשְׁהוֹ נִגְדָּךְ, וּכְאִלוֹ הֵהוּא עֲשֵׂה הַדְּבָר שְׁמַעִיק לְךָ בְּכוֹנֵה, וּבְאֵמַת הַכֹּל רַק דְּמִיוֹן גָּדוֹל שֶׁהַכִּנְסָתָ בְּדַעְתָּךְ, כִּי מִרַב צְרוּתֶיךָ, וְיִסּוּרֶיךָ נַעֲשִׂיתָ בְּעַל דְּמִיוֹן גָּדוֹל, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, אֲשֶׁר דְּבָר זֶה הוֹרֵס לְךָ אֶת כָּל מַחֲךָ, כִּי הַדְּמִיוֹנוֹת הֵם מַחְלָה כְּמוֹ כָּל שְׂאָר מִינֵי מַחְלוֹת, וְלִפְעָמִים בְּעַל דְּמִיוֹן סוּבֵל יוֹתֵר, אֲפֹלוֹ מַחְלוֹהַ מְסַכֵּן, כִּי הַדְּמִיוֹנוֹת הוֹרְסִים וְהוֹרְגִים אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, כִּי תִמְיֵד מְדַמָּה בְּדַעְתּוֹ דְּמִיוֹנוֹת — כְּאִלוֹ חֲכָרוּ רָצָה לְהָרַע לוֹ, וּכְאִלוֹ אֵין לוֹ דְּאֵגוֹת אַחֲרִים אֲלֵא לְחַשֵּׁב כָּל הַיּוֹם רַק מְמָנוֹ, וְכָל מֵה שְׁמַכְנִים אֶת עֲצָמוֹ בְּדְמִיוֹנוֹת אֵלוֹ, יוֹתֵר, נִתְבַּהֵל וְנִתְבַּלְבַּל וּמַצִּיק לְעֲצָמוֹ וְלְאַחֲרִים.

כי בעל דמיון הורג והורס — הן את עצמו, הן את משפחתו, והן את חבריו, כי הוא תמיד מצרף אותם ומשתף אותם עם הדמיונות שלו, ומעיק לכלם, ובאמת הכל רק דמיונות גדולים, כי המאמין האמיתי שמוסר את עצמו תמיד רק אליו יתברך, ויודע ועד, אשר אין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, האדם הזה אינו מדמה לעצמו שום דמיונות, רק מדבק עצמו בחי החיים, ומתענג בענג זיו השכינה הקדושה; אשרי לו!.

ט.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי הדמיון הורס את האדם לגמרי, ורב רבן של הצרות שהאדם סובל ברוחניות ובגשמיות, הכל מצד הדמיון — שמדמה לעצמו כל מיני דמיונות, כאלו שזה רוצה להכעיס אותו, וכאלו זה רוצה להכאיב לו, וכאלו זה שונא אותו. וכן בכל פעם נכנסים בו דמיונות אחרים, וזה ממש הורס את האדם לגמרי; על-כן ראה, אהובי, אחי היקר, לבל תהיה בעל דמיון, ואל תחשב משום בריה שבעולם, הדבק עצמו רק בו יתברך, ותדע כי אין לך

בְּעוֹלָם שׁוֹם בְּרִיָּה שְׂיִכּוּלָה לְהִבִּין אוֹתָהּ, רַק הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא בְּעֶצְמוֹ, וְכֵן הַכֵּס הַיָּטִב בְּלִבָּהּ, וְדַעְתָּהּ, אֲשֶׁר
 שׁוֹם בְּרִיָּה לֹא יִכּוּלָה לַעֲשׂוֹת לָהּ שׁוֹם דְּבַר רַע מִבְּלַעֲדֵי
 רְצוֹנוֹ יִתְבַּרְךָ, וְעַל-כֵּן מֵה וּלְמָה לָּהּ לְהִיּוֹת בְּעַל דְּמִיּוֹן,
 וְלִהְרֵס אֶת כָּל חַיִּיהָ בְּשִׁבִיל סֵתָם הַבָּלִים וְדְמִיּוֹנוֹת,
 אֲשֶׁר רַבָּם כְּכֹלָם כּוֹזְבִים, רֵאָה לְהַדְּבִיק עֲצָמָהּ לְגַמְרֵי בּוֹ
 יִתְבַּרְךָ, וְתִרְגְּלֵה אֶת עֲצָמָהּ לְדַבֵּר רַק עִמּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁר
 זֶה יּוֹצֵיא אוֹתָהּ מִכָּל מִיַּיִ דְּמִיּוֹנוֹת, וְיָבִיא אוֹתָהּ אֶל
 הַמְּצִיאוֹת — שְׁתִּרְאֶה שְׂאִין בְּלַעֲדֵי יִתְבַּרְךָ כָּלֵל, וְהוּא
 מְנַהֵיג אֶת עוֹלָמוֹ בְּהַשְׁגָּחָה פְּרֻטֵי פְּרֻטֵי, וְשׁוֹם בְּרִיָּה
 לֹא תוּכַל לַעֲשׂוֹת לָהּ מְאוּמָה מִבְּלַעֲדֵי יִתְבַּרְךָ.

י.

צְרִיף שְׁתִּזְכֹּר הַיָּטִב, כִּי אֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵי
 יִתְבַּרְךָ כָּלֵל, וְהַכָּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, וְעַל-כֵּן רֵאָה
 לְהוֹצֵיא אֶת עֲצָמָהּ מִהַדְּמִיּוֹנוֹת, וְתִתְחִיל לְחִיוֹת עִם
 הַמְּצִיאוֹת, וְהוּא — אֵיךְ שְׁעוֹבֵר עָלֶיהָ, וּמֵה שְׁעוֹבֵר
 עָלֶיהָ רֵאָה לְקַשְּׁרוֹ וּלְחַבְּרוֹ אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וְתִמְשִׁיף עַל עֲצָמָהּ רוּחַנִיּוֹת חִיוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ,
 וְעָלֶיהָ לְדַעַת, כִּי עַל כָּל בְּרִיָּה בְּזֶה הָעוֹלָם עוֹבֵר מֵה

רלה בעל דמיון

שְׁעוּבָר, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מִזֶּה, רַק כְּשִׁבוּרְחִים אֵלָיו
יִתְבַּרֵּךְ, וּמְרַגְלִים אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר עִמוֹ יִתְבַּרֵּךְ
בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשִׁיטוֹת גָּמוּר, כְּאֶשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ
וְהֵבֵן אֶל אָבִיו, וְאִז כְּשִׁתְּהִיָּה רָגִיל לְבָרוּחַ תָּמִיד רַק אֵלָיו
יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה תִּזְכֶּה לְצֵאת מִכָּל הַדְּמִיוֹנוֹת שְׁלָךְ,
וּתִקַּבֵּל אֶת הַמְּצִיאוֹת — לִידַע כִּי הַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה
פְּרָטִית, וְזֶה רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ — שְׁיַעֲבֹר עָלֶיךָ דְבָר זֶה
דּוֹקָא, מִפְּנֵי כְּוִנָּה נְעֻלְמַת, וְאִי אֶפְשָׁר לְצֵאת מִזֶּה רַק
עַל-יְדֵי תְּפִלָּה וּבְקִשָּׁה יָמִים וְשָׁנִים, כִּי מֵה שֶׁתְּפִלָּה
פּוֹעֶלֶת שׁוֹם דְּבָר לֹא פּוֹעֵל.

יא.

צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, אַחֵי הַיָּקָר, שֶׁבְּכָל פַּעַם
שֶׁנִּכְנַסְתָּ בְּלִבְךָ וּבְדַעְתְּךָ אִיזוֹ מַחְשָׁבָה נִגְדוֹ יִתְבַּרֵּךְ, חַס
וְשָׁלוֹם, אוֹ לְהַפּוֹךְ שֶׁנִּכְנַסְתָּ בְּדַעְתְּךָ אִיזוֹ מַחְשָׁבָה
וְדְמִיוֹן, כְּאֵלוֹ אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא צָרִיךְ אוֹתְךָ, צָרִיךְ
שֶׁתִּדַּע שֶׁהַכֹּל דְּמִיוֹנוֹת מִצַּד חֲטָאִיךָ הַמְּרַבִּים, כִּי עַל-יְדֵי
כָּל חֲטָא וְעוֹן הוּא בּוֹרָא מִשְׁחִית וּקְלָפָה, שֶׁהֵם
מִתְּלַבְּשִׁים בְּאִיזָה דְמִיוֹן, וְהַדְּמִיוֹן בְּעֲצָמוֹ הוֹרֵס אֶת
הָאָדָם לְגַמְרִי; וְעַל-כֵּן כָּל מִי שֶׁעָבַר אִיזוֹ עֲבָרָה, אוֹ

חטא באיזה חטא, עליו להתחזק עצמו בכל מיני התחזקות, ולשוב אליו יתברך בתשובה של אהבה, שעל-ידי-זה יתבטלו ממנו כל מיני קלפות ודמיונות — כאלו אין הקדוש ברוך הוא חפץ בו, וכאלו שפכר לעולם לא יוכל לצאת מהבוץ והלכלוך שנפל ונכנס לשם, אשר דמיונות אלו הורסים את האדם לגמרי.

יב.

צריך שתדע, אהובי, אחי היקר, כי הקדוש ברוך הוא אב הרחמן, וחפץ להיטיב לכריותיו, ועקר התרחקותו של כל אחד שמתרחק ממנו יתברך, הוא רק מצד הדמיונות שנכנסים בו על-ידי עוונותיו — כאלו הקדוש ברוך הוא בכעס עליו, וכאלו לעולם כפר לא יוכל לשוב אליו יתברך בתשובה אמיתית; על-כן ראה להוציא את עצמו מהדמיונות, ותתחיל לחיות עם המציאות, והוא — לידע כי השם יתברך הוא מלא כל הארץ כבודו, והוא מחיה וממהה ומקים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הכל לכל אלקות גמור הוא, רק הם הסתרות לגבי גלוי האין סוף ברוך הוא, כי גם הלבושים שבהם מתלבש הקדוש

בְּרוּךְ הוּא כְּבִיכּוֹל הֵם הַסְתָּרוֹת לְהַסְתִּיר וּלְכַסּוֹת אוֹתוֹ
 יִתְבַּרְךָ בְּאֶפֶן שְׂיוּכְלוּ לְקַבֵּל אֶת הָאוֹר, כִּי זֶה טוֹב
 בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן, וְכָל הַלְּבוּשֵׁין הֵם הַכֹּל
 דְּמִיוֹנוֹת; וְעַל-כֵּן כָּל מֵה שֶׁהָאָדָם מִתְגַּשֵּׁם בְּיוֹתֵר,
 וְחוּטָא חֵס וְשָׁלוֹם, יוֹתֵר, כְּמוֹ כֵן נוֹפֵל יוֹתֵר בְּדְמִיוֹנוֹת
 עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ כְּאִלוֹ אֶבֶד מְנוּס וְתַקּוּהָ מְמַנּוּ, וְכֵאלוֹ
 לְעוֹלָם כְּכֹר לֹא יוּכַל לְצֵאת מִגְרִיעוֹת מַעֲשָׂיו, וְכֵאלוֹ
 כְּכֹר אֵין צְרִיכִים אוֹתוֹ, וּבְקֶאֱמַת הַכֹּל דְּמִיוֹנוֹת וּפְתוּיִים
 שֶׁמְדַמָּה וּמְפַתָּה אוֹתוֹ יִצְרוּ הָרַע, כִּי הוּא יִתְבַּרְךָ אָב
 הַרְחֵמֵן, וְחַפֵּץ חֶסֶד הוּא, וּמְרַחֵם עַל בְּרִיּוֹתָיו, וְעַד יוֹם
 מוֹתוֹ יַחֲכֶה לוֹ, וְאִם יָשׁוּב מִיַּד יִקְבְּלוּ; עַל-כֵּן רְאֵה,
 אֲהוּבִי, אָחִי, לְהוֹצִיא אֶת עֲצָמְךָ מִכָּל מִינֵי דְמִיוֹנוֹת
 וְהַבְּלִים, וְתִמְשִׁיךְ עֲצָמְךָ אֶל עֲצָם עֲצָמֵי חַיּוֹת
 אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, הַמְּסַתֵּיר אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה,
 שְׂזוּהֵי הַמְּצִיאוֹת הָאֱמֵתִית.

יג.

צְרִיךְ שְׂתַדַּע, אֲהוּבִי, אָחִי, כִּי רַב רַבָּם שֶׁל כָּל מִינֵי
 סוּבְלֵי חֵלָאִים רָעִים, עֵקֶר הַסִּבָּל הַמֵּר שְׁלָהֶם הוּא רַק
 מֵרַב הַדְּמִיוֹנוֹת שְׁלָהֶם, שֶׁהַכְּנִיסוֹ עֲצָמָם בְּדְמִיוֹן חֲזָק,

וְזֶה הוֹרֵג וְהוֹרֵס אוֹתָם לְגַמְרֵי, וַיֵּשׁ בְּנֵי אָדָם, שֶׁכָּל כֶּן נִכְנָסוּ בְּטֹבַע הַדְּמִיוֹנוֹת, עַד שֶׁלֹּא יְכוּלִים לְצֵאת מִזֶּה, וּמִמָּשׁ מְרַגְּשִׁים כְּאֲבִים וְחֻלָּאִים רָעִים, אֲשֶׁר בְּאֶמֶת הַכֹּל רַק דְּמִיוֹנוֹת, וְהַבָּלִים שֶׁהִכְנִיסוּ בְּעֵצָמָם; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה לְצֵאת מִדְּמִיוֹנוֹ, וּבָא לְרֵאוֹת אֶת הַמְּצִיאוֹת, שָׂאז כָּל חַיָּו יִשְׁתַּנּוּ — גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת, וּמִכָּל שָׂכָן בְּרוּחָנִיּוֹת, וְעַקֵּר הַמְּצִיאוֹת הוּא — לִידַע פִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְחִיָּה וּמְקַיֵּם וּמְהַיָּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה, וְעַל-כֵּן רַק בְּיָדוֹ אָנוּ נִמְצָאִים, וְרַק הוּא יְכוּל לְעֶזֶר לָנוּ, וּבִידֵיעוֹת אֵלּוֹ יִשְׁתַּנּוּ כָּל מַהֲלָךְ מַחְשַׁבְתּוֹ לְטוֹבָה, פִּי רַב הַדְּמִיוֹנוֹת בָּאִים רַק מִפְּחָדִים — שֶׁמִּפְּחִיד עֲצָמוֹ מֵאִיזָה בְּשׂוֹר וָדָם, כְּאֵלּוֹ בְּיָדוֹ לְהִיטִיב לוֹ אוֹ לְהַרַע לוֹ, וּכְפִי רַב הַפְּחָדִים שֶׁמִּכְנִיס בְּעֲצָמוֹ מֵאַחֲרִים, כְּמוֹ-כֵן נִחְלָה בְּיִסּוּרִים וְחֻלָּאִים, וְנוֹפֵל בְּדַכְאוֹן וְעֲצָבוֹן וּמִתְחַיֵּם, עַד שֶׁנִּשְׁבֵּר וְנוֹפֵל בְּעֵינָי עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, מֵה שְׂאִין כֵּן — אִם יִכְנִיס בְּדַעְתּוֹ עֵצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֶלְקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ וַיֵּדַע, שֶׁהוּא יִתְבַּרֵּךְ מְחִיָּה וּמְקַיֵּם וּמְהַיָּה אֶת כָּל הַבְּרִיאָה, וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה רַק בְּהַשְׁגָּחְתּוֹ הַפְּרָטִית, אֲזַ כְּבָר אֵינוֹ מִתְפַּחַד וְאֵינוֹ מִתְיָרָא מִשׁוּם בְּרִיָּה, וְהוּא נִכְנָס בְּעוֹלָם הַחַרוֹת לְגַמְרֵי וְהַכֹּל מִתְהַפֵּךְ לוֹ לְטוֹבָה.

יד.

אהובי, אחי היקר! ראה להוציא את עצמך מכל
 מיני דמיונות ופתויים, שמדמים ומפתים אותך, כאלו
 אין לך ככר שום תקווה, וכאלו אבד מנוס ממך לגמרי,
 וכאלו אתה לא יצלח וכדומה פתויים כאלו, כי עליך
 לדעת, אשר אתה נמצא רק בידו יתברך, ולא ביד בשר
 ודם, ועל-כן אצלו יתברך אתה יכול לפעל להשתנות
 מהקצה אל הקצה, ובפרטיות אם תרגיל עצמך לדבר
 הרבה עמו יתברך בלשון שאתה רגיל בה, זה יוריד
 ויבטל ממך כל הדמיונות, כי אין לך עוד דבר המבטל
 את הדמיונות מהאדם כמו מי שזוכה לדבר עמו
 יתברך, כי הדמיונות שנדבקו בהאדם הם הם הקלפות
 שברא בעוונותיו המרבים, עד שנדמה לו כאלו אבד
 מנוס ותקווה ממנו, וכאלו לעולם לא ישתנה, מה שאין
 כן — כשאדם זוכה לדבר הרבה עמו יתברך, אזי
 מוריד מעצמו כל מיני מחשבות של הכל, וכל מיני
 דמיונות, ונדבק בו יתברך, כי כל דבור ודבור שאדם
 זוכה לדבר אליו יתברך בלשון שרגיל בה, זה ממשיך
 עליו אור והארה נוראה ונפלאה מן השמים; אשרי מי
 שאינו מטעה את עצמו בזה העולם, ומרבה לדבר עמו
 יתברך, ויוצא מדמיונותיו.

טו.

אהובי, אחי היקר! ראה להוציא את עצמך
 מהדמיון, ותסתכל בכל דבר רק על רוחניות חיות
 אלוקותו יתברך, המחיה והמהנה את זה הדבר, ואז
 ישתנה כל מהלך מחשבתך, וכל חייך ילכו לך באופן
 אחר לגמרי, ותזכה להצליח תמיד, כי עקר אי הצלחת
 האדם הוא רק כשהוא בעל דמיון — שחי עם
 דמיונות, ומדמה לעצמו מחשבות והבלים ההורסים
 אותו לגמרי, כי כשאדם נכנס בדמיונות ובלבולים, זה
 הורס את כל החיים שלו, כי בכל פעם נדמה לו, כאלו
 אחר לקח משהו ממנו, וכאלו אחר רוצה להתגדל עליו
 ולהתפשט עליו, ומזה נשבר לגמרי, עד שיש בני אדם
 שחיים חיים של פחדים, ומפחדים מהצל של עצמם,
 כי בכל פעם נדמה להם כאלו אחד רוצה לקחת דבר
 השייך להם, ובאמת הכל דמיון גדול, כי אין שום
 מציאות בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור
 הוא, ואי אפשר לקחת ממך שום דבר השייך לך, ושום
 דבר שמיעד בשבילך; ועל-כן מה ולמה לך לחיות
 בפחדים כאלו, בטח בהניג"ה ברוך הוא, ותרגיל את
 עצמך להסתכל בכל דבר רק ברוחניות חיות אלקותו

יתברך, ואז ישתנה מהלך מחשבתך לגמרי, ותתחיל
 לחיות חיים נעימים ובטוחים, כי מי שזוכה להוציא
 את עצמו מפח המדמה, כל חייו משתנים לטובה,
 ואינו ירא, ואינו מתפחד משום בריה שבעולם, כי
 יודע, אשר הכל ברשותו יתברך; אשרי מי שזוכה
 להדביק מחשבתו בו יתברך, ויודע בידיעה ברורה
 ומזככת, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ומוציא את
 עצמו מכל מיני דמיונות ופתויים, ומכניס את עצמו
 בתוך האמונה הקדושה; אשרי לו בזה ובכא לנצח!

טז

אהובי, אחי היקר! ראה להמשיך את עצמך אליו
 יתברך תמיד, ותחיה עם בטחון חזק — לידע, אשר
 כל ענייניך משגחים בהשגחה פרטית, וכפי שתזכה
 להכניס בעצמך ידיעה זו, כמו־כן תזכה לצאת מפח
 המדמה, אשר הורס את חיי האדם לגמרי, כי מי
 שמכניס את עצמו בדמיונות, חייו מרוזים ממות, כי
 בכל פעם מפחד מכל בריה, ונדמה לו, כאלו רוצים
 להרס אותו, וכאלו רוצים לנקם בו, וכאלו רוצים

לקחת דבר השיף לו, וכל זה בא לו על ידי — פגם
האמונה הקדושה, כי מי שאין אמונתו ברורה ומזככת,
הוא תמיד שקוע בדמיונות ורעיונות רעים, וחושש כל
מיני חששות ופחדים יתרים, עד שחיו אינם חיים
כלל; על-כן עשה זאת, אהובי, אחי היקר, והרגל
עצמך באמונה פשוטה בו יתברך — לידע שהוא
יתברך מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה, והכל
לכל דבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, רק ממנו
יתברך, ועל-ידי ידיעות אלו תזכה להתחיל להסתכל
על החיים בעינים אחרות, ולא תהיה בעל דמיון רק
אדם החי עם המציאות, ואז טוב לך כל הימים אשר
אתה חי בזה העולם, ויותר מזה יהיה לך טוב לנצח
נצחים, כי על-ידי תקף האמונה הקדושה בו יתברך,
תכליל בחי החיים לנצח.

תם ונשלם; שבח לאל עולם!